

Arrest

**nr. 49 838 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat K. COLLETTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 8 mei 2004 België te zijn binnengekomen, diende op 14 mei 2004 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 juni 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 2 augustus 2004 nam de adjunct-Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Bij schrijven gedateerd op 8 oktober 2004 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 januari 2007 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 12 maart 2007 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 februari 2008 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 22 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, nadat door de politie van Oostende was vastgesteld dat verzoeker werkte zonder over de vereiste arbeidsvergunning te beschikken, een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij schrijven gedateerd op 28 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België te worden gemachtigd. Verzoeker maakte bij schrijven van 10 november 2009 een actualisering van deze aanvraag over aan het bestuur.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die verzoeker op 22 juli 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2008 werd ingediend (met aanvulling dd. 10.11.2009) door :

*(Y., P.) (R.R.: ...)
nationaliteit: India
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene kruist op het ‘typeformulier regularisatieaanvraag’ onder de rubriek ‘identiteitsdocumenten’ paspoort aan. Er is echter geen paspoort toegevoegd aan de aanvraag, noch staat het vermeld in de door de advocaat opgestelde ‘inventaris der stukken’. Betrokkene voegde enkel een studentenkaart 2008-2009 met vermelding onderwijsinstelling [048637] toe aan de aanvulling op de aanvraag. Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn studentenkaart kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een studentenkaart afgeleverd wordt door de betrokken onderwijsinstelling, in het kader van een schoolinschrijving, op basis van de door hem

verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om *“de aanvraag van 10.11.2009 ontvankelijk en gegrond te verklaren.”* De Raad treedt in het voorliggende geschil, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In de mate dat het beroep erop gericht is de Raad de bevoegdheden van het bestuur te laten uitoefenen is het onontvankelijk.

2.2. Voorts moet worden geduid dat de procedures voor de Raad vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de *“beginselen van behoorlijk bestuur.”* Hij betoogt dat alle nodige (identiteits)gegevens *“ter beschikking waren in de oorspronkelijke aanvraag”* en dat verweerder, indien hij vaststelde dat bepaalde stukken ontbraken, deze stukken had kunnen opvragen. Hij stelt dat de identiteitsgegevens rechtstreeks waren gevoegd bij het typeformulier en derhalve niet opgenomen waren in de inventaris der stukken. Hij voert aan dat de aanvraag ontvankelijk is, gelet op het neerleggen van een kopie van zijn paspoort en een attest van verlies van zijn paspoort, stukken die tevens bij zijn verzoekschrift worden gevoegd.

3.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen, verwijzend naar de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006, dat verzoeker in casu niet kon worden vrijgesteld van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen aangezien hij niet de hiertoe vereiste motivering aanbracht. Hij betoogt verder dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de studentenkaart van 2008-2009 niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument. Hij wijst er daarnaast op dat verzoeker op het door hem overgemaakte typeformulier regularisatieaanvraag van 9 november 2009 aanduidde het bewijs van zijn identiteit te kunnen leveren door middel van zijn paspoort, doch naliet dit te doen en hij bijgevolg niet voldeed aan de voorwaarden die worden gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt om alle documenten die de wet voorschrijft over te maken.

3.3. Verzoeker verwijst in zijn repliekmemoirie naar zijn uiteenzetting in het inleidende verzoekschrift. Hij voegt hier nog aan toe dat de aanvraag om machtiging tot verblijf minstens in de huidige stand van het geding ontvankelijk is.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur volgens hem bij het nemen van de bestreden beslissing werd geschonden. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing en het motief betwist dat hij heeft nagelaten een identiteitsdocument te voegen bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, kan in casu worden aangenomen dat verzoeker zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Het staat niet ter discussie dat de asielaanvraag van verzoeker definitief is afgewezen en uit de aan de Raad ter kennis gebrachte stukken blijkt dat verzoeker niet heeft ingeroepen, laat staan aangetoond, dat hij in de onmogelijkheid was om in België een identiteitsdocument te verwerven. Verzoeker diende derhalve aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikte. De wetgever heeft immers duidelijk toegelicht dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

In voorliggende zaak kan slechts worden vastgesteld dat uit de aan de Raad overgemaakte stukken niet kan afgeleid worden dat verzoeker samen met zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitsdocument overmaakte. Verzoeker maakt ook zijn stelling niet aannemelijk dat *“de identiteitsgegevens”* rechtstreeks gevoegd werden bij het schrijven van 10 november 2009 dat tot doel had de initiële aanvraag te actualiseren. Verzoeker voegde immers een inventaris van de door hem aangebrachte stukken toe aan zijn schrijven van 10 november 2009 en in deze inventaris is slechts sprake van een studentenkaart voor het schooljaar 2008-2009, van drie werkaanbiedingen, van een inschrijvingsfiche voor lessen Nederlands als tweede taal en van een verslag van intakegesprek bij het huis van het Nederlands West-Vlaanderen. Indien verzoeker een kopij van een paspoort zou overgemaakt hebben mag redelijkerwijze uitgegaan worden van de veronderstelling dat dit document, net als alle andere neergelegde stukken, vermeld zou zijn in de inventaris. Dit is echter niet het geval. Tevens blijkt uit het neergelegde administratief dossier dat de diensten van burgemeester van de stad Oostende, aan wie het schrijven van 10 november 2009 was gericht, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bevestigden dat bij voormelde brief geen identiteitsstuk werd gevoegd.

Er dient verder op gewezen te worden dat het aan de vreemdeling toekomt die verzoekt om, overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden om aan te tonen dat hij aan alle in dit wetsartikel gestelde vereisten voldoet. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling – die impliceert dat hij naliet een identiteitsdocument neer te leggen – dat verweerder de nodige documenten had dienen op te vragen alvorens een beslissing te nemen.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift *“een slechte kopij van een kopij van zijn paspoort”* voegt en een attest van verlies van dit paspoort, wijst de Raad erop dat, nu deze documenten slechts voor het eerst worden aangebracht voor de Raad, het bestuur er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK